

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/3/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215208376
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2215208376.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a sudcov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej v právnej veci navrhovateľa: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpeného splnomocnenkyňou: AK GOLIAŠOVÁ Gabriela, s.r.o., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 47 234 679, proti odporkyni : V. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX/XXX, J., o zaplatenie sumy 715,57 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 16. júna 2015, č.k. 9C/250/2015-48, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania **p o t v r d z u j e**.

V napadnutej časti o vyslovenie neplatnosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej neprijateľnosti rozsudok súdu prvého stupňa **r u š í**.

Žiadny z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa rozsudkom, napadnutým odvolaním, uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 443,91 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 443,91 eur od 22.04.2015 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 9,73 eur titulom zaplateného súdneho poplatku za návrh a sumu 32,49 eur titulom trov právneho zastúpenia a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, vo zvyšku potom súd návrh zamietol a napokon určil, že zmluvná podmienka uvedená vo všeobecných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., pod hlavou 18 Sankcie účtované v dôsledku omeškania klienta § 2 v znení „v prípade omeškania klienta, je spoločnosť oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 17 eur, táto pokuta bude spoločnosťou vyúčtovaná maximálne jedenkrát za dobu trvania zmluvy,“ je neplatná z dôvodu neprijateľnosti tejto podmienky.

Svoje rozhodnutie právne odôvodnil použitím ust. § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ust. § 153 ods. 3, 4 O.s.p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), ust. § 517 O.z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); vecne potom súd odôvodnil svoje rozhodnutie konštatovaním, že medzi účastníkmi došlo k platnému uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere dňa 15.02.2014, ktorým bol odporkyni poskytnutý úver v celkovej výške 758 eur a táto sa zaviazala splácať ho vždy do 30. dňa v kalendárnom mesiaci v dvanástich mesačných splátkach po 79,81 eur, úver však nesplácala riadne a včas, keď uhradila spolu iba 319,24 eur. Nakoľko však ide o vzťah podliehajúci režimu jednak zákonnej úpravy podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ale najmä úpravy podľa

zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, súd skúmal, či úverová zmluva spĺňa zákonom ustanovené podmienky obsiahnuté v § 9 ods. 2 citovaného zákona a zistil, že absentuje podstatná náležitosť, ktorou je údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru, na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z.) a potom z citácie ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) toho istého zákona treba vyvodiť, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje túto náležitosť, považuje sa úver za bezúročný a bez poplatkov. Súd preto dospel k záveru, že odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi len skutočnú výšku poskytnutého úveru, bez zmluvných úrokov prípadne poplatkov, pričom vzal do úvahy iba reálne poskytnuté peňažné prostriedky odporkyňi zo strany navrhovateľa vo výške 758 eur, z ktorej sumy odpočítal odporkyňou zaplatený dlh vo výške 319,24 eur. Ako dôvodne žalovanú potom uznal sumu 438,76 eur (758 - 319,24) a túto sumu navrhovateľovi priznal spolu so sumou 5,15 eur ako vyčísleným úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 438,76 eur (t.j. z dlžnej istiny) od 27.01.2015 do 21.04.2015, takže celkovo priznal navrhovateľovi sumu 443,91 eur. Vzhľadom k pretrvávajúcemu omeškaniu odporkyne s platením dlhu mu priznal aj úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy dlžnej istiny 438,76 eur za nasledujúce obdobie, t.j. od 22.04.2015 do zaplatenia. V ďalšom sa súd zaoberal dojednaním o zmluvnej pokute, ktoré vyhodnotil ako absolútne neplatné jednak z dôvodu jeho začlenenia do úverových zmluvných podmienok a tiež s poukazom na to, že je písané veľmi drobným a voľným okom skoro nečitateľným písmom, rovnako ako celé úverové zmluvné podmienky, navyše toto dojednanie je zapracované medzi menej podstatné úverové zmluvné podmienky, čo môže u spotrebiteľa vyvolať dojem, že ide o podmienku nedôležitú. Poukázal na ustanovenia Občianskeho zákonníka, podľa ktorých musí mať zmluvná pokuta pre svoju platnosť písomnú formu, zákonodarca považuje zmluvnú pokutu za sankciu, ktorá má byť osobitne dojednaná v zákonom predpísanej písomnej forme, a preto obsiahnutie tejto pokuty vo všeobecných zmluvných podmienkach nemožno akceptovať z hľadiska jej vážnosti a dôležitosti, pričom je nepochybné, že obchodné podmienky v ich podobe určuje výlučne len navrhovateľ ako dodávateľ a odporkyňa ako spotrebiteľka ich obsah zásadným spôsobom nemohla meniť, takže pokiaľ chcela spotrebiteľský úver získať, mala možnosť len všetko podpísať a akceptovať, bez možnosti výberu a voľby podmienok. Z uvedeného dôvodu súd vyhodnotil dojednanie o zmluvnej pokute ako absolútne neplatné, na čo musel prihliadnuť z úradnej povinnosti, aj keď sa tejto neplatnosti nikto nedovoľá a súčasne toto dojednanie vyhlásil vo výroku rozsudku za neprijateľnú zmluvnú podmienku. O trovách konania súd rozhodol za použitia ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. s poukazom na pomerný úspech navrhovateľa vo výške 22,62%, z ktorého pomeru vychádzal pri prisúdení navrhovateľom riadne uplatnených trov konania a trov právneho zastúpenia.

Proti tomuto rozsudku súdu v zamietajúcej časti a v časti týkajúcej sa vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý v odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, čím účastníkovi konania svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom a konanie má tiež inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Navrhovateľ poukázal na nedostatočné odôvodnenie rozsudku, súd neuviedol hlavné dôvody čiastočného zamietnutia žaloby a ani vo výroku citovaná a za neprijateľnú vyhlásená zmluvná podmienka nie je v odôvodnení rozsudku dostatočne zdôvodnená, keď súd neuvádza presvedčivé a relevantné dôvody na jej vyhlásenie za neprijateľnú. Ústavný súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil povinnosť všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých rozhodnutie založil a to tak čo do skutkovej ako i právnej stránky rozhodnutia, pričom pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba takéto rozhodnutie považovať za arbitrálne a rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy a s článkom 6 ods. 1 Dohovoru. Uviedol, že navrhovateľ nikdy nepopieral skutočnosť, že ide o spotrebiteľský vzťah, pričom ale podľa jeho názoru dojednaní, ktoré sú uvedené v úverových zmluvných podmienkach navrhovateľa sú platnými a rovnocennými dojednaniami s ostatnými zmluvnými dojednaniami a ako také majú rovnakú právnu moc a váhu ako dojednaní uvedené na lícnej strane úverovej zmluvy. Navrhovateľ je presvedčený o tom, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach tak, ako uvádza súd, pričom poukázal na podstatu právnej úpravy vymedzenej Smernicou Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorou je ochrana spotrebiteľa pred ustanoveniami tzv. spotrebiteľských zmlúv, ktorých obsah spotrebiteľ pred ich uzatvorením nemôže individuálne dohodnúť a tým ovplyvniť, a ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach vzniknutých na základe zmluvy ku

škode spotrebiteľa. Aj národná právna úprava zakotvila v ustanovení § 53 ods. 1 O.z. v tzv. generálnej klauzule obdobné znenie: „spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa“, z ktorého je zrejmé, že podstatným znakom neprijateľnej podmienky je skutočnosť, že zakladá nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom a to takej kvality, ktorá musí byť značná, nie malá či nepatrná, v neprospech spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa vychádza z myšlienky vyrovnania rovnováhy v zmluvných vzťahoch v prospech spotrebiteľa, keďže sa predpokladá, že s ohľadom na hospodársku silu je spotrebiteľ v nevýhodnom postavení voči dodávateľovi a štát ako vykonávateľ štátnej moci vhodným spôsobom vyrovnáva pomer síl, avšak nemožno si túto podporu zamieňať s nevhodným paternalizmom štátnej moci v súkromnoprávných vzťahoch. Podľa názoru navrhovateľa nie je možné neprijateľnú podmienku vnímať jednostranne, najmä z pohľadu, akú majetkovú ujmu bude spotrebiteľ pociťovať, ale je potrebné brať do úvahy skutočnosť, že odporkyňa sa zaviazala splácať úver a dostala sa do omeškania. Vzhľadom na uvedené navrhovateľ žiadal predmetný rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne navrhol zmeniť predmetný rozsudok tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p., postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., zverejnením termínu verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné len čiastočne.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp.zn. 9C/250/2015 je určenie povinnosti odporkyni zaplatiť navrhovateľovi sumu 715,57 eur spolu s vyčísleným ročným úrokom z omeškania vo výške 8,42 eur a úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 715,57 eur odo dňa 22.04.2015 do zaplatenia ako aj náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia titulom neuhradených záväzkov z úverovej zmluvy č. 4402048320, uzavretej medzi navrhovateľom ako veriteľom a odporkyňou ako dlžníkom dňa 15.02.2014.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa v jeho zamietajúcej časti z dôvodu, že úver posúdil ako bezúročný a bez poplatkov a z dôvodu, že aj zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute vyhodnotil ako absolútne neplatné a zároveň ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Predmetom odvolacieho konania je tiež výrok, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neprijateľnosť zmluvnej podmienky, týkajúcej sa dohodnutej zmluvnej pokuty a napokon tiež výrok o trovách konania.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná suma má predstavovať neuhradené záväzky z úverovej zmluvy č. 4402048320, uzavretej medzi navrhovateľom ako veriteľom a odporkyňou ako dlžníkom dňa 15.02.2014, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 758 eur, ktorý sa odporkyňa zaviazala vrátiť v 12 pravidelných mesačných splátkach po 79,81 eur a to za podmienok dohodnutých v úverovej zmluve. Vzhľadom k omeškaniu s úhradou záväzku, ktoré vyplýva z navrhovateľom predloženého výpisu čerpania splátok a úhrad, bola odporkyňa vyzvaná listom zo dňa 08.01.2015 k splateniu celého zostatku úveru do 15 dní, pozostávajúceho z nezaplatených splátok po splatnosti, upomienky, zmluvnej pokuty a zo zosplatnených budúcich splátok, s tým, že zmluvné pokuty a upomienky jej boli vyúčtované v zmysle hlavy 18 úverových zmluvných podmienok (ďalej len ÚZP), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy. Odporkyňa neuhradila navrhovateľom uplatňovanú dlžnú sumu, ktorú tento špecifikoval ako istinu 343,49 eur, úrok 86,56 eur, zosplatnenú istinu 225,52 eur a upomienku II v sume 60 eur, teda dlh celkovo vo výške 715,57 eur.

Podľa obsahu a formy zmluvy a s ohľadom na povahu účastníkov zmluvného vzťahu niet pochyb, že ide o záväzky zo spotrebiteľského úveru, preto správne postupoval okresný súd, keď podrobil predmetnú úverovú zmluvu súdnej kontrole v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch) v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, pretože tieto náležitosti majú obligatórny charakter. Z obsahu úverovej zmluvy č. 4402048320 pritom vyplýva, že v nej absentuje dohoda účastníkov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými

sadzami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia), uvedená je iba celková suma mesačnej splátky vo výške 79,81 eur bez toho, aby splátka bola rozčlenená na jednotlivé položky, t.j. čo z nej predstavuje istina, čo úrok a akú časť predstavujú prípadné poplatky.

Účelom povinnosti uviesť v zmluve členenie jednotlivých splátok úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov je zabezpečiť prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa tento dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné zo strany veriteľa uplatňovať si voči spotrebiteľovi - dlžníkovi aj také nároky, na ktoré nemá právo. Ak potom súd prvého stupňa dospel k záveru, že pre absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona sa predmetný úver považuje podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov, odvolací súd nemal dôvod sa s týmto jeho záverom nestotožniť. Zmluva o spotrebiteľskom úvere bola teda medzi účastníkmi platne uzavretá, avšak navrhovateľovi z nej nevznikol nárok na žiadne poplatky a úroky.

Bolo tiež správne, ak sa súd prvého stupňa osobitne zaoberal zmluvnou pokutou za omeškanie, keďže posúdenie zmluvy ako bezúročnej a bez poplatkov sa na prípadnú zmluvnú pokutu nevzťahuje, pričom ale zároveň súd bol povinný v zmysle ustanovení na ochranu spotrebiteľa zisťovať, či dojednanie o zmluvnej pokute bolo uzavreté platne a teda, či navrhovateľ mal právo účtovať odporkyni zmluvnú pokutu (tak ako to urobil a započítal si na ňu časť úhrady zaplatenej odporkyňou, ako vyplýva z výpisu čerpania, splátok a úhrad).

Po preskúmaní obsahu predmetného zmluvného dojednania, týkajúceho sa zmluvnej pokuty za omeškanie vo výške 17 eur podľa ustanovenia hlavy 18 úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., dospel odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa k záveru, že toto dojednanie je neplatné. Uvedená zmluvná podmienka je obsiahnutá vo všeobecných zmluvných dojednaniach úverovej zmluvy, ktoré nesmú slúžiť k tomu, aby do nich často v neprehľadnej, zložito formulovanej a malými písmenami písanej forme skryl zmluvný partner spotrebiteľa dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, a o ktorých predpokladá, že jeho pozornosti uniknú. Zapracovanie dohody o zmluvnej pokute do všeobecných obchodných podmienok tak napĺňa znaky tzv. nekalej obchodnej praxe.

Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (predtým zák. č. 634/1992 Zb.) v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy, predávajúci (teda aj dodávateľ) nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie, alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže prívodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, leš, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Ustanovenie § 7 ods. 2 cit. zák. definuje, že obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podstatné náležitosti zmluvy o úvere sú uvádzané väčším písmom na prvej strane (ktorá bola aj účastníkmi podpísaná) a tieto možno považovať pre priemerného spotrebiteľa za zrozumiteľné. Všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú inak neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, majú ale odlišnú funkciu. Tou je úprava menej podstatných náležitostí, ktoré nie sú pre existenciu zmluvného vzťahu a nároky zmluvných strán rozhodujúce, ale upravujú sa v nich zväčša technické otázky zmluvného vzťahu s cieľom sprehľadniť a zoskúpiť text samotnej zmluvy, aby nebolo potrebné opakovať rovnako znejúce zmluvné ustanovenia v každej zmluve. Ak však veriteľ využije nepozornosť spotrebiteľa, ktorý predpokladá, že všetky podstatné otázky týkajúce sa jeho povinností zo zmluvy vyplývajú priamo z textu zmluvy, a ukryje takú podstatnú náležitosť, akou je dohoda o zmluvnej pokute za porušenie zmluvných povinností do značne obsiahlych všeobecných obchodných podmienok, ide podľa názoru odvolacieho súdu o postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, ktorý využíva leš a neinformovanosť spotrebiteľa a môže narušiť jeho ekonomické správanie, pretože spotrebiteľ sa domnieva, že uzatvára zmluvu za podmienok, ktoré sú v zmluve jednoznačne a výrazne označené. Pokiaľ tak v tomto prípade navrhovateľ urobil, nekonal v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nie je možné priznať právnu ochranu. Konanie navrhovateľa je v rozpore s dobrými mravmi a tento rozpor spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie. Odvolací súd sa preto stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvného dojednania o zmluvnej pokute nebolo možné uznať navrhovateľovi nárok na zaplatenie sumy účtovanej titulom zmluvnej pokuty.

Odporkyni bol poskytnutý úver vo výške 758 eur, pričom táto podľa obsahu spisu splatila celkovo sumu 319,24 eur. Preto vychádzajúc zo záveru o povahe úveru ako bezúročného a bez poplatkov a po vyhodnotení ustanovenia o zmluvnej pokute ako neplatného, mala odporkyňa povinnosť vrátiť navrhovateľovi iba sumu, ktorá jej bola zo zmluvy reálne poskytnutá a to po zohľadnení už zaplatených úhrad, čiže navrhovateľovi prislúcha rozdiel medzi sumou 758 eur a 319,24 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania z dlžnej istiny podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb.

Vzhľadom na vyššie uvedené aj odvolací súd dospel k záveru, že žaloba v časti prevyšujúcej sumu 443,91 eur je nedôvodná a bolo treba ju zamietnuť, pričom po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu mal za to, že súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní potrebnom na vyhlásenie rozsudku dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec v tejto časti, ako aj v časti posúdenia dojednaní o zmluvnej pokute ako absolútne neplatného i správne právne posúdil. Z uvedeného dôvodu rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Súčasne však odvolací súd dospel k inému právnemu záveru ohľadne tretieho výroku odvolaním napadnutého rozsudku, ktorý sa týka vyhlásenia predmetnej zmluvnej podmienky za neprijateľnú. Táto zmluvná podmienka ako bolo uvedené vyššie, je v rozpore s dobrými mravmi, čo však v danom prípade má za následok jej absolútnu neplatnosť v zmysle ust. 39 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 4 ods. 8 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Na základe uvedeného tak odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že ak je zmluvné dojednanie v časti zmluvnej pokuty absolútne neplatné z uvedeného dôvodu, tak v danom prípade nie je možné určiť túto zmluvnú podmienku za neprijateľnú, pretože táto je pre absolútnu neplatnosť od počiatku ničotná, neexistujúca.

Z uvedeného tak vyplýva, že v preskúmvanej veci neboli splnené podmienky pre vyhlásenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej vo všeobecných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., pod hlavou 18 Sankcie účtované v dôsledku omeškania klienta § 2 v znení „v prípade omeškania klienta, je spoločnosť oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 17 eur, táto pokuta bude spoločnosťou vyúčtovaná maximálne jedenkrát za dobu trvania zmluvy“ a preto napadnutý rozsudok v tejto časti nie je vecne správny, keďže je nedôvodný a nadbytočný. Za takejto situácie, keď napadnuté rozhodnutie bolo vydané bez návrhu a dôvody, pre ktoré bolo vydané neexistovali, tak odvolací súd analogicky postupom podľa § 221 ods. 1 písm. i) O.s.p. v tejto časti rozsudok zrušil.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd potom po preskúmaní aj závislého výroku týkajúceho sa trov prvostupňového konania, nemal dôvod nepotvrdiť ho podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny, keďže súd rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na pomer úspechu a neúspechu účastníkov v spore správne vypočítal tak trovy právneho zastúpenia ako aj iné trovy konania prevažne úspešného navrhovateľa.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 2 O.s.p. s poukazom na čiastočnú dôvodnosť odvolania a z toho vyplývajúci pomerný úspech navrhovateľa a odporkyne v odvolacom konaní tak, že žiadny z účastníkov nemá na ich náhradu právo.

Uvedené rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.